

Arrest

nr. 275 968 van 11 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 13 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 november 2009 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 17 juni 2011 (RvV 17 juni 2011, nr. 63.284).

1.3. Op 27 juni 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) betekend.

1.4. Verzoeker diende op 26 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Verzoeker diende op 18 november 2011 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 5 december 2011 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de in punt 1.5 vermelde asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.7. Verzoeker diende op 7 januari 2014 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal trof op 31 januari 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie trof op 12 maart 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd wegens verstek door de Raad verworpen in zijn arrest van 30 november 2017 (RvV 30 november 2017, nr. 196 001).

1.10. Verzoeker werd op 6 december 2017 geïnterpelleerd door de politie te Berlare wegens zwartwerk.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie trof op 7 december 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarna verzoeker begin 2018 vanuit het centrum voor illegalen in Brugge naar Frankrijk werd overgedragen.

1.12. Verzoeker werd op 22 oktober 2021 bij verstek veroordeeld door de politierechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens rijden zonder rijbewijs.

1.13. Verzoeker werd op 25 januari 2022 opgesloten in de gevangenis te Antwerpen in het kader van de strafuitvoering.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 15 maart 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in de gevangenis van Antwerpen in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: B.(...)

Voornaam: B.(...)

Geboortedatum; (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 22.10.2021 heeft betrokkene een niet definitieve veroordeling opgelopen van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding door de Politierechtbank van Dendermonde voor geen houder rijbewijs.

Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat hij zich boven de wet verheven voelt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 27.01.2022. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene 3 asielaanvragen heeft ingediend {op 09.11.2009, 18.11.2011 en op 07.01.2014}. Het CGVS verwierp deze aanvragen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene startte ook een procedure tot regularisatie op in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, namelijk op 26/10/2011. DVZ verwierp deze aanvraag op 12/03/2014. Betrokkene nam op 21/03/2014 kennis van deze beslissing.

Betrokkene kwam samen met zijn vrouw P.(...) N.(...) (°(...)) naar België. Ze hebben twee kinderen B.(...) T.(...) (°(...)) en B.(...) A.(...) (°(...)). Bij zijn arrestatie op 06/12/2017 door de politie van PZ Berlaere/Zelee verklaart betrokkene gescheiden te leven van zijn vrouw en een nieuwe vriendin te hebben. Hij zou met deze vriendin in het Antwerpse wonen. Verder is de man karig met informatie. Betrokkene vormt dus naar eigen zeggen geen familiale cel meer met zijn (ex-) vrouw en hun kinderen. Het is niet duidelijk in hoeverre hij nog contacten onderhoudt met zijn kinderen. Er werd op 28.02.2022 tijdelijk verblijf toegekend aan zijn {ex-vrouw} en de minderjarige zoon op grond van artikel 9 bis en 13 van de Vreemdelingenwet.

Indien zij dat wensen kunnen zij elkaar terug zien in Mongolië zelf gezien zijn (ex-)vrouw en de kinderen het land kunnen in- en uitreizen. Het is ook mogelijk om contact te onderhouden via moderne communicatiekanalen. Met betrekking tot de ex-vrouw en de kinderen van betrokkene is er bij de uitvoering van deze beslissing niet noodzakelijk een schending van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft de nieuwe vriendin van betrokkene uit het Antwerpse, daarover is geen verdere informatie bekend. Zij komt ook niet op bezoek in de gevangenis. Betrokkene weigert verdere informatie omtrent zijn huidige verblijfplaats of over de identiteit van de nieuwe vriendin te verschaffen.

Mogelijk is zijn nieuwe vriendin ook illegaal, waardoor zij dus ook het grondgebied dient te verlaten.

Mogelijk heeft zij recht op verblijf, waardoor ze mogelijk betrokkene kan gaan bezoeken in het land van herkomst. Deze beslissing leidt bijgevolg niet noodzakelijk tot een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste hem betekend werd op 07.12.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene 3 asielaanvragen heeft ingediend (op 09.11.2009, 18.11.2011 en op 07.01.2014). het CGVS verwierp deze aanvragen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Betrokkene startte ook een procedure tot regularisatie op in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, namelijk op 26/10/2011. DVZ verwierp deze aanvraag op 12/03/2014. Betrokkene nam op 21/03/2014 kennis van deze beslissing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 22.10.2021 heeft betrokkene een niet definitieve veroordeling opgelopen van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding door de Politierechtbank van Dendermonde voor geen houder rijbewijs.

Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat hij zich boven de wet verheven voelt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn eerste en enig middel dat hij zich richt tegen de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek en voert hierbij de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 74/14, §3, 1° 4° en 8° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht en het beginsel "audi alteram partem". Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Eerste onderdeel,

In casu is de bestreden beslissing gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 74/14 §3, 1° 4° en 8° van de verblijfswet.

Volgens artikel 74/14 §3 verblijfswet kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien er een risico op onderduiken bestaat of er een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker zou een gevaar zijn voor de openbare orde, gelet op een niet definitieve veroordeling van vier jaar met onmiddellijke aanhouding door de politierechtbank van Dendermonde omdat hij geen houder van een rijbewijs was.

Verzoeker wenst op te merken dat hij bij verstek werd veroordeeld d.d. 22.10.21. Hij werd eind januari door de politiediensten thuis aangehouden.

Verzoeker had evenwel geenszins weet van deze veroordeling, en tekende dan ook verzet aan vanuit de gevangenis d.d. 18.02.22.

Ter zitting werd het dossier door de politierechter van Dendermonde verschillende keren uitgesteld omdat verzoeker niet aanwezig kon zijn door vervoersproblemen van de gevangenis Antwerpen naar de rechtbank te Dendermonde.

D.d. 15.03.22 vond er uiteindelijk pas een zitting plaats. Verzoeker diende dus meerdere maanden in de gevangenis te verblijven, louter en alleen omwille van vervoersproblematieken.

Er dient benadrukt te worden dat de oorspronkelijke veroordeling zo zwaarwichtig is ten gevolge van een gebrek aan officieel adres van verzoeker. Hij heeft hieromtrent nooit briefwisseling, pv's of dagvaardingen ontvangen. Op die wijze zijn er enkele verstekvonnissen uitgesproken, zonder zijn weten, waardoor hij in staat van wettelijke herhaling was, en de strafmaat dus aanzienlijk groter.

Het dient opgemerkt te worden dat de politiediensten nochtans wel op de hoogte waren van het adres van verzoeker toen ze hem kwamen arresteren.

Verzoeker was evenmin op de hoogte van de verschillende penale boetes, maar vanaf dat hij hier weet van had, hebben hij en zijn partner onmiddellijk € 6.713,68 overgemaakt aan de Dienst Penale Boeten (stuk 4-6).

Inzake het dossier van Dendermonde heeft de rechtbank reeds geoordeeld d.d. 15.03.22 dat de onmiddellijke aanhouding niet nodig was, en verzoeker dus een vrij man is. De rest van het dossier is uitgesteld naar de zitting van 3.06.22.

Verwerende partij kon van dit alles perfect op de hoogte zijn. Het getuigt van onzorgvuldig en onredelijk bestuur om een bijlage 13 (en bijlage 13sexies) te nemen, gelet op de inhoud van het strafdossier, en dus wetende dat er tijdig verzet werd aangetekend tegen het verstekvonnis wat in casu de reden is voor het zogenaamde gevaar voor de openbare orde.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het om een verstekvonnis gaat.

Verzoeker verwijst in deze naar artikel 6 EVRM en het recht op een eerlijk proces.

Verzoeker verwijst meer specifiek naar artikel 6.2 EVRM: "eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt".

Dit vermoeden van onschuld of "presumptio innocentiae" is een rechtstreeks uitvloeisel en een essentieel aspect van het algemeen beginsel van het recht van verdediging.

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de verblijfswet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing stelt tevens dat er een risico op onderduiken bestaat, gelet op het feit dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het land te verlaten (laatste daterend van 2017).

Indien verwerende partij grondig onderzoek had verricht, had zij kunnen weten dat verzoeker thans al meer dan vijf jaar een relatie heeft met zijn partner, dewelke beschikt over de Belgische nationaliteit (en dus niet "mogelijk illegaal" is).

Het koppel had en heeft plannen om hun relatie te officialiseren in de vorm van een wettelijke samenwoning.

Echter, dit kon nog niet plaatsvinden voor de onmiddellijke aanhouding, omdat het enorm veel tijd vergt om de juiste buitenlandse documenten te verzamelen en te legaliseren. Corona zorgde voor enorme vertragingen. Daarenboven wilde de ex-partner van verzoeker niet meewerken aan de scheiding van hun vroegere huwelijk.

Het lijkt er nochtans op dat verwerende partij hier weet heeft van deze relatie en planning, want zij kwamen verzoeker arresteren op het adres van zijn partner.

In ieder geval is er geen enkel risico op onderduiken, aangezien verzoeker en zijn partner thans een verklaring wettelijke samenwoning hebben afgelegd d.d. 02.04.22 (stuk 2). Er dient bovendien opgemerkt te worden dat zij beiden in verwachting zijn van hun eerste gemeenschappelijke kindje (stuk 3).

Tweede onderdeel,

Er is ook een schending van het hoorrecht.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 van de verblijfswet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt, daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn partner met wie hij al ruim vijf jaar een koppel vormt, en dewelke in verwachting is van een gemeenschappelijk kindje.

Overigens had verzoeker, indien hij afdoende opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Echter, verzoeker verkreeg een vragenlijst in de gevangenis d.d. 27.01.22, enkele uren nadat hij compleet onverwacht thuis werd aangehouden. Verzoeker verkeerde uiteraard in een zekere paniektoestand, aangezien hij tot op dat ogenblik onvoldoende op de hoogte was van de reden voor zijn arrestatie.

Immers, hij had geen weet van de verstekvonnissen. Daarenboven was zijn Nederlands onvoldoende sterk om te begrijpen wat er allemaal gaande was. Moest hij al een Mongoolse (?) vragenlijst verkregen hebben van verwerende partij (deze zit niet in het administratief dossier dat werd overgemaakt aan de raadsman van verzoeker), was deze onvoldoende duidelijk op dat ogenblik.

Verwerende partij kan absoluut niet gevolgd worden in de redenering dat verzoeker naliet op eigen initiatief de overheid in kennis te stellen van bepaalde elementen. Immers, aan de rechtbank werden verschillende stukken overgemaakt, dewelke tot zijn vrijlating hebben geleid. Tevens heeft de partner van verzoeker de gemeentelijke instanties, zelfs reeds voor zijn arrestatie, op de hoogte gebracht van de wens van het koppel om hun relatie te bestendigen in de vorm van een huwelijk of wettelijke samenwoning.

In het verleden werd de overheid al ingelicht over de relatie tussen verzoeker en zijn partner. Immers de partner van verzoeker diende zich meermaals benadeelde persoon te verklaren om dat de ex van haar partner haar meermaals lastig viel (stuk 7). Uit deze verklaringen bleek reeds de relatie van verzoeker en hun samenwoonst.

Moest verzoeker afdoende gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn familiale toestand (langdurige relatie met zijn partner en haar zwangerschap), zijn lang verblijf in België, het feit dat hij hier nog contact heeft met zijn andere kinderen, en geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, diende in rekening te worden gebracht.

Daarenboven had hij kunnen toelichten dat er verzet was aangetekend tegen het vonnis waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, en aldus de veroordeling nog niet definitief was, aangezien deze nog inhoudelijk zou betwist worden (in eerste aanleg).

Verzoeker is nooit, minstens onvoldoende, gehoord geweest over de bestreden beslissing. Dit is in strijd met vermeld artikel 41 van het Handvest.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Indien verzoeker gehoord was had hij in het kader van artikel 6 en 8 EVRM kunnen wijzen op alle hogervermelde elementen.

Rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m.; niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker is duidelijk niet grondig of op gepaste wijze gehoord.

Gelet op al deze elementen is het duidelijk dat de bestreden beslissing voor onzorgvuldig is te werk gegaan, waardoor geen rekening wordt gehouden met alle nuttige elementen in het dossier, zodat er volgens artikel 8 EVRM een eerlijke balans zou gemaakt kunnen zijn.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgneerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd en geschorst te worden."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe: een afspraak voor het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning op 2 april 2022, de identiteitskaart van zijn partner en een zwangerschapsattest, het betalingsbewijs van de penale boete, een stuk betreffende de afwezigheid van een eerder betalingsverzoek, een afbetalingsplan voor de penale boetes en processen-verbaal van 2 maart 2017 en 8 februari 2018 waarbij verzoeker zich als benadeelde liet registreren ingevolge problemen met de ex-echtgenoot van zijn partner (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel nergens de pertinente overweging uit de bestreden beslissing betwist of weerlegt dat *“(d)e betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenbetwistingen verplicht hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Voormeld determinerend motief volstaat dus in beginsel om het bevel op afdoende wijze te schragen.

2.8. Met betrekking tot de redenen waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt in de beslissing artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag opgegeven.

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

2.8.1. Verzoeker gaat in zijn eerste middelonderdeel eerst en vooral in op de openbare orde-overwegingen, zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet, die ertoe hebben geleid dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

2.8.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de bedreiging voor de openbare orde uit artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet het volgende gesteld:

“Op 22.10.2021 heeft betrokkene een niet definitieve veroordeling opgelopen van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding door de Politierechtbank van Dendermonde voor geen houder rijbewijs.

Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat hij zich boven de wet verheven voelt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2.8.3. Verzoeker betoogt in zijn eerste middelonderdeel dat hij geen officieel adres had en daarom eerdere processen-verbaal en briefwisseling niet had ontvangen waardoor jegens hem verstekvonnissen werden uitgesproken en hij in staat van wettelijke herhaling was. Daardoor viel volgens hem de strafmaat bij zijn veroordeling van 22 oktober 2021 aanzienlijk hoger uit en was hij niet op de hoogte van de penale boetes.

Volgens verzoeker wordt in de beslissing nergens vermeld dat het op 22 oktober 2021 om een verstekvonnis ging, terwijl hij tijdig verzet had aangetekend en hij naderhand werd vrijgesteld. De verdere behandeling van de zaak werd volgens verzoeker uitgesteld naar 3 juni 2022. Verzoeker acht de werkwijze van de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk, onzorgvuldig en strijdig met artikel 6 van het EVRM. Ter terechtzitting vult de aanwezige raadsvrouw van verzoeker aan dat het verzet door de politierechtbank werd behandeld en dat er uiteindelijk een geldboete en een rijverbod werd opgelegd, maar geen verdere vrijheidsstraf.

2.8.4. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen laat gelden dat verzoeker geen belang heeft bij zijn middel dat gericht is tegen de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. Op het ogenblik van de indiening van het beroep verstreek immers de maximale wettelijke termijn van 30 dagen uit artikel 74/14, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont dus niet aan dat hij na een eventuele vernietiging wel binnen de hem toegekende termijn vrijwillig gevolg zou geven aan het hem opgelegde terugkeerbesluit.

2.8.5. Daargelaten de vraag naar het belang van verzoeker, stelt de Raad hoe dan ook vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat *“(betrokkene) (o)p 22.10.2021 (...) een niet definitieve veroordeling (heeft) opgelopen”*. De gemachtigde van de staatssecretaris hield dus, in weerwil van verzoekers beweringen, wel degelijk rekening met het gegeven dat verzoeker nog rechtsmiddelen kon aanwenden tegen de uitspraak bij verstek van de politierechtbank van Dendermonde. Er kan de verwerende partij op dit punt geen onzorgvuldigheid worden aangewreven.

In zoverre verzoeker verwijst naar het vermoeden van onschuld, dat hij afleidt uit artikel 6 van het EVRM, en aanvoert dat de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt, dient te worden aangestipt dat de waarborgen uit artikel 6 van het EVRM van toepassing zijn op privaatrechtelijke en strafrechtelijke procedures en niet betrokken kunnen worden, zoals te dezen, op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur (cf. RvS 28 februari 2017, nr. 237.498; RvS 19 december 2014, nr. 229.635). In zoverre verzoeker de hem opgelegde vrijheidsstraf buitensporig acht, dient te worden benadrukt dat het vonnis van de politierechtbank niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Verzoeker ontkent niet dat hij zich heeft bezondigd aan rijden zonder rijbewijs en geeft zelf te kennen dat hij het voorwerp was van penale boetes, waardoor hij niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op die basis een *“gebrek aan verantwoordelijkheidszin”* vast te stellen en te concluderen dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet.

Naar aanleiding van de ‘definitieve’ veroordeling door de politierechtbank, die milder uitviel dan het verstekvonnis, merkt de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting op dat verzoeker niet werd vrijgesproken en dat de informatie betreffende de uiteindelijke strafmaat niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat hiermee onmogelijk rekening kon worden gehouden. Hetzelfde geldt voor de bewijsstukken inzake de (af-)betaling van de penale boetes die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 4-6). De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

2.8.6. In zijn eerste middelonderdeel gaat verzoeker vervolgens in op het vastgestelde ‘risico op onderduiken’ in de zin van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek heeft verricht omdat er gelet op de relatie met zijn partner, zijn plannen voor een verklaring van wettelijke samenwoning en de zwangerschap van zijn partner geen sprake is van een risico op onderduiken.

2.8.7. In de bestreden beslissing wordt betreffende de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° het volgende gesteld:

“□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste hem betekend werd op 07.12.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene 3 asielaanvragen heeft ingediend (op 09.11.2009, 18.11.2011 en op 07.01.2014). het CGVS verwierp deze aanvragen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Betrokkene startte ook een procedure tot regularisatie op in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, namelijk op 26/10/2011. DVZ verwierp deze aanvraag op 12/03/2014. Betrokkene nam op 21/03/2014 kennis van deze beslissing. “

Terloops merkt de Raad op dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14, §3, 4° werd opgeheven en artikel 74/14, §3, 8° van de vreemdelingenwet niet bestaat. Geheel ten overvloede verduidelijkt de Raad dat verzoeker hiermee wellicht doelt op de criteria om een risico op onderduiken vast te stellen. Het ‘risico op onderduiken’ wordt immers gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder : (...)

11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken. (...)”

In artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet worden dan de criteria opgesomd op grond waarvan een risico op onderduiken kan worden vastgesteld:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...)

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

(...)

Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris een gebrek aan deugdelijk onderzoek, maar hij weerlegt nergens de pertinente vaststellingen dat hij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd en dat hij vruchteloos meerdere verzoeken om internationale bescherming en een humanitaire regularisatie-aanvraag heeft ingediend. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van deze vaststellingen een ‘risico op onderduiken’ te weerhouden en verzoeker een termijn voor vrijwillig vertrek te ontzeggen.

2.8.8. Verzoeker wijst in zijn eerste middelonderdeel op de relatie met zijn partner, die hij in zijn verzoekschrift beschrijft en waarover hij stukken als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2, 3 en 7). Deze relatie doet echter geen afbreuk aan de elementen die aanleiding geven tot de vaststelling van een risico op onderduiken. Verzoeker kan zich dus onmogelijk op deze relatie beroepen om het risico op onderduiken te weerleggen. Bovendien wordt in herinnering gebracht dat verzoeker heeft verzuimd de vragenlijst, die hem op 27 januari 2022 in de gevangenis werd betekend, in te vullen waardoor hij zelf minstens mede-verantwoordelijkheid draagt voor het feit dat met zijn relatie, die naar zijn zeggen al meer dan vijf jaar stand houdt, geen rekening kon worden gehouden.

2.9. In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de voorgehouden schending van artikel 41.2 van het Handvest.

Deze verdragsbepaling omvat onder andere *“a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”*. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Verzoeker stelt terecht dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering geeft aan het Unierecht. Het bevel om het grondgebied te verlaten ressorteert immers onder de richtlijn 2008/115/EG.

Verzoeker betwist evenwel niet dat hem op 27 januari 2022 in de gevangenis van Antwerpen een formulier ‘hoorrecht’ ter kennis werd gebracht. Hij kan dus niet dienstig voorhouden dat hij nooit de gelegenheid kreeg om nuttige informatie aan te reiken. In de beslissing wordt dan ook terecht het volgende gesteld: *“Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 27.01.2022. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.”*

2.9.1. In zijn tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij niet op een deugdelijke wijze werd gehoord omdat hij zich op het ogenblik van het overhandigen van de vragenlijst in een paniektoestand bevond omwille van zijn arrestatie. Tevens stelt verzoeker dat zijn Nederlands onvoldoende sterk was om te begrijpen wat er allemaal gaande was, terwijl hij had kunnen wijzen op het feit dat zijn veroordeling een verstekvonnis betrof en op de relatie met zijn partner in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker acht de beslissing om die reden onzorgvuldig.

2.9.2. De Raad merkt op dat verzoeker zijn beweringen over de paniektoestand waarin hij zou hebben verkeerd niet concreet aannemelijk maakt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat deze paniek het onmogelijk zou hebben gemaakt om gedurende de ganse periode tussen de betekening van het formulier hoorrecht op 27 januari 2022 en het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing op 15 maart 2022 informatie over te maken over zijn persoonlijke situatie. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker er in dezelfde periode wel in is geslaagd verzet aan te tekenen tegen het verstekvonnis en voorbereidingen te treffen met het oog op de verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoeker ligt dus zelf aan de basis van het feit dat de verwerende partij slechts over summiere gegevens beschikte toen de bestreden beslissing werd genomen. De Raad wijst er daarnaast op dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet automatisch geïnformeerd wordt over de processen-verbaal die verzoeker laat opstellen en over zijn stappen bij de gemeentelijke administratie met het oog op een wettelijke samenwoning.

2.10. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van de artikelen 6 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 41.2 van het Handvest en het daarin vervatte beginsel *“audi alteram partem”*. Er werd evenmin een schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en/of 74/14, §3, 1°, 4° en 8° van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke grondslagen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk

onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft geen motiveringsgebrek aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN